

At være eller ikke være

Karen T: Sammen og alene, 2007

Al kunst er religiøs kunst, hvis man ved det religiøse i os forstår en trang til at få livet til at gro omkring os og højne det. Så vil vi godt være fælles om noget vigtigt for sagens skyld mere end for vor egen. Den indstilling er ganske vist ikke ret udbredt i en så individualistisk tid som vor. Men Karen T (født 1967) har fundet det vigtig at genoplive den. Derfor er hun gået tilbage til en tid, hvor en kunstner tumlede med det samme problem, Caravaggio i pavestaden Rom omkring 1600. Da lavede han et billede, Kristi Gravlæggelse. Hans mennesker, Maria, Maria Magdalena, Johannes Evangelisten og Pilatus er kede af deres mesters død, men de er skabt naturalistisk, fordi de har bevaret identitet og derfor vil være i stand til at føre Jesu budskab om fællesskab videre. Billedet vakte raseri i de fine og rige dekadente kredse om paven, fordi Caravaggio tog mennesker fra den jævne befolkning som modeller for de hellige skikkelser i stedet for fra oligarkiet.

Det gør Karen også i sin parafrase af Caravaggios billede. Men hun udelager Kristus, fordi han ikke mere kan siges at være centrum for vort lige så skularisrede som selvoptagne liv. Den folkelige identitet fra Caravaggios tid savner vi også i dag. Vi er lidt for meget kommet til at ligne indkøbsvogne.

Derfor kan Karen som moderne kunstner ikke skildre os naturalistisk, som Caravaggio gjorde, for det ville fordrø, at vi havde bevaret vor natur og evne til omsorg. Hun maler os ekspressionistisk, som man gør, når mennesker i en tid får trang til at bryde ud af en følelsesmæssigt stivnet krop, som trods alt mange gerne vil i dag. Hun lader det med føje stå åbent, om de fire personer kan få liv i den sag, som de gerne vil løfte sammen, om nu en medmenneskelig indvandrerpolitik, eller en ægte opslutning om demokrati og ytringsfrihed. Der er både iver, forkrampelse, usikkerhed og tøven i deres kropssprog og blikke, fordi vor tids narcissisme rumler i dem og gør modstand mod deres gode vilje. Som sådan et billedet et autentisk vidnesbyrd om fællesskabernes vanskeligheder med at blive effektive og hjertelige i vor tid.

Èn er slet ikke med i forsøget, kvinden helt til højre, der ser opad. Hun repræsenterer som Caravaggios tilsvarende person, der også vender armene op mod Gud, de mange, der både i 1600 og i dag mener, at det er nok at underordne sig statsmagten og bede den og Vorherre om hjælp uden selv at tage affære. Hun er levende død, mens de andre gerne vil være rigtig levende. Karen har skabt et manende og livsnært billede med håb i. Det kunne give et kirkerum sin evangeliske atmosfære tilbage.

Leo Tandrup